

Bortset fra enkelte skævheder, der ville blive rettet, var der heller ikke tale om ændrede forudsætninger i den sociale udvikling. Statens sociale budgetter viste en stigning på omkring 20 pct. det sidste år, når man korrigerede for prisudviklingen og for de bogholderimæssige ændringer, som overgangen til kildeskattesystemet havde medført. Ved sin gennemgang af den samfundsøkonomiske situation havde Anker Jørgensen ganske set væk fra Danmarks betalingsbalanceforhold til udlandet. En fortsættelse af gældsætningen ville betyde voksende afhængighed af udlandet og derigennem ringere muligheder for at fastholde den fulde beskæftigelse. Alle med autoritet på disse områder var kommet med kraftige advarsler. Uroen på arbejdspladserne kunne ikke i sig selv være et argument for en anden politik.

Også Henry Christensen lagde vægt på betydningen af at menneskeliggøre arbejdspladsen, og han ville gerne være med til at appellere til en stærkere forståelse heraf.

Til slut opstillede Henry Christensen det spørgsmål, hvor meget man med rimelighed kunne lægge beslag på af de erhvervsaktives indtægter til løsning af fællesopgaver. Der var mange fællesopgaver, som også han gerne ville løse i større omfang, end det skete, men man måtte afveje, hvor meget man kunne lægge beslag på af borgernes indkomster.

Niels Helveg Petersen (RV) begyndte med at knytte nogle bemærkninger til de 2 forslag til folketingsbeslutning. Socialistisk folkepartis forslag fandt han vel teoretisk gennemførligt, men administrativt altfor besværligt. Virkningen af forslaget ville være urimelig. Der var grupper, der ville have behov for tilskuddet, som ikke ville få det, og der var grupper, som ville få det, som ikke havde behov. Det socialdemokratiske forslag var end ikke i teorien gennemførligt, da det ville kræve en ændring af alle skattekort midt i kildeskattens første år. Det ville som andre fradrag få den uheldige virkning, at det ville give større fordel, jo større indkomsten var. Andre dele af de 2 forslag kunne nok gennemføres, men ville ikke få den tilsigtede øjeblikkelige virkning på den disponible realløn. Det drejede sig om boligsikringsordningen, hvor der var lydhørhed i folketinget for visse justeringer, og det drejede sig om tilskuddet til vanskeligt stillede kommuner.

En gennemførelse af de fremsatte forslag ville betyde en lempelse af finanspolitikken på 880 mill. kr. om året, og en sådan lempelse var der ikke grundlag for. 1969 blev et rekordår med hensyn til byggeri, produktionsstigning og forbrugsstigning, og det havde givet sig udslag i et stort underskud på betalingsbalancen. Samtidig var det internationale lånemarked blevet betydeligt vanskeligere at have med at gøre, og det var usikkert, om det blev muligt at finansiere et så stort betalingsbalanceunderskud ved offentlig låntagning. Man var derfor nødt til at tilrettelægge en finanspolitik, der kunne formindske underskuddet. Heller ikke i oplysningerne om den forløbne del af 1970 var der noget som helst, der tydede på, at der skulle være behov